

rothadtan párálló széttárt pávafarok

A

*ezerkilencszázkilencven júliusában
ülök az égei-tenger partján
bácska agyagsivatagában
huszonegy éve ülök egy költemény szívében
pókegyedül*

*gyönyör velocipédje
emésztőgödrök mocska
dicső való
tunya dög
egy részeg zokni fúrja magát az éj alélt patkánybelébe*

*apollinaire-nek nevezálnak
kassák keménytojás-agyvelejének
s mindenek előtt a táltos tornáinak –*

*csömör a vége
sötét csatornatávtlat
részeg zokni a nő
háború vagy szarvasmarha-béke
ó hómezők árvasága
lev tolsztoj te lódög-árva szent fogatlan
bonaparte visszacsoszog moszkva alól
s vaterlón át obamáig áll a bál
arc arcvonal
arc előli hátraarc
porszívóbörgés panelpollen partvisagy a nő
atomtöltet
ketyegő paks nagaszaki fukusima csernobil
bivalyfaron döglégyrózsa
„Látlak angyalnak és ördögnek,
Dicső Valónak, tunya dögnék...”
remény gulágja
nő
ó szolzsenyicin
vaksiketen cimbalmozok gyenyiszovics gennyes fogsorán
jaj a skorbut ezeréjszakája
jaj a csóké*

részeg zokni
a csók levágott üszkös lábfeje
fogam között leveshajszál
a nő hagymalevél-keserűség
hagymakó a maros mentén
senki a nő egymaga
sivár cella
egy battai bukott ügyvéd bilincstánca a bíró előtt
karózatlan babsövény
uborkabáló-aszály
végbél giliszta-tenyészete
halál esszenciája
szorongás homoktölcsére
visszhangját vetelő tihany a nő
fölgújtott alapítólevél
arány
a legkülönb mégis arány
ha csont ha zsírhegy ha gulliver-far
ha pálcika-comb akkor is arány
a fej a váll a csípő a térd az ősz bálvány aránya
a vágy archetipikus modellje a valódi nő
ha nő ez az öntelt barbár szuszogó beszélő műszer
e széthányt végtagokkal borkoló összejt
e senkiség
aki groteszk sünnorrával szimatolgat álmában is körülöttem
beletúr gyomromba szavamba belembe sóhajomba emlékeimbe is
sosem virradó éjszakám koporsófüdele
kovásztól ragacsos dagasztóteknőm bölcsősikolya te nő
csiklászomorúság
telhetetlen üreg
önérdek gilisztaszagú muskátlivigyora

(ön most szikra jános rothadtan párálló széttárt pávafarok című versét olvassa
abehyett hogy saját gordiuszi gondjain töprengene
az én költeményemmel bibelődik
amely meglehet érthetetlen a múlt ismerete nélkül
ezért önre testálom reménytelen tisztelettel a továbbiakat)

jaj a nő
ösztönök világvárosa lepratelepe gettósikátora
magány a nő kőszirt sóóceán vércse
aki csak önmagától lebet jóllakott
hiány parafadugója

mobó farkastorok
 aki az elmúlás eszköze bábja babája csupán
 bánya
 körmöcbánya és beszterce és selmec is
 és papp simon hétesztendős cellaodva is
 egy tükön rúgott nemzet halbatatlan lágyéksérve
 százszázalékos nulla a nő
 föltáratlan ember előtti illat-odú
 platón érthetetlené zavarodott árnyhasonlata
 batujjas táltoskesztyű az ostoba ötujjasok divatcsarnokában
 az aranycsapat vébédöntős szívhalála svájcban
 biába szökteti czibor puskást az égig
 üres labda a nő
 nyolcmillió vetélt magzat bőrtömlője
 minden anya minden nő aki ide született
 a nő az élet öngólja

„...az ember a természet gyönyörű, fájdalmas kísérlete arra, hogy megismerje önmagát.
 Terméketlen kísérlet, én mondom nektek, mert a természetben velem együtt él az ...aranyér is.
 A halál! ...Az elkerülhetetlen halál, ám mi ezt soba nem fogjuk megérteni. ...S dühében
 bosszút áll önmagáért az ember személyében.”

ne batódj meg önmagadtól
 nélküled is teremtődik
 ne add föl ne dobd be
 a teremtés általad is teremtődik most mint tegnap s holnap is
 mit tebet mást az eleve elrendelt mindenség
 az elrendelt balálban is folytonosan teremtődik
 a zokni-lelkűekben is
 nem vaszilij suksin szóke felesége a vörös kányafában
 nem nyírfamenyasszony a nő
 részeg zokni szántó judit cservenkáné dobreu klára
 nem gina anna mányi egy szélesszű eszter
 nem csembi vagy épp varga anikó
 nem
 véres olló gáztámadás jézus atombiztos sziklasírja
 mária magdaléna szűzbártyája léhasága lédasága
 zsandárk rejtett fallosza
 nem gyalogosan piacozó magyar parasztasszony
 a huszonegyedik század elején fején kosárral vállán hátikával
 nem sanzón párizs utcasarkán
 lerágott nyálás ostoba bekk-csontváz balatonföldváron
 nem tóth menyhért és lacza mártá gömbasszonya

*nem nyersgumilabda a nő
nem páros templomkupola fölöttem
míg nyelvem csikló-nyálát ízleli
a nő a tenger meddő őrzöngése
hold kurvája
alföld homokdagálya
szélroham egy kettészelt szembogárban
nem illatmáglya
de máglyabúz a gangeszen a kígyóson a császár-vízen*

M E N N E K A V É N E K

*részeg zokni a nő
kövön vér körömvér
kő kövön közelében élő élő nem marad
sósav szétmar kútba fojt
ha magába nem nyelheti kíváncsi vak hímtagod
mágnessel megbűlyített delejtű
tengelye a méh
origója a köldök
hangszere nem a bárfa az orgona hanem a dob
szíve a föld
a nő szobája féregpotrob fénye a nyirok
a nő vasajtó betonfal
a talpalásba belerokkant bullafáradt láb előtt
a szesz csontjőzan alvilága
molyrágta lomba báltermi óriáslegyező
szívárvány-rozsdától rothadó
százéves széttárt pávafarok
idegen faj
jaj a nő ilyen
nem ilyen ilyen
fölsértett csuklómból
a te véred vérzik*

B

*tunya dög dicső való
első cigarettaslukk a hajnal rózsatiüdejében
félnyers füge a nyelvgyökön a gyönyör kibunyta után
herelabdán árvalányhaj-simogatás
anyamosoly emléke a külibűzben*

lecsózat langyos alföldi búzakenyér
 ha nő a nő
 konkrét kemény
 ha nővé akar magasodni
 nem vonhatja el magát vak álombumuszából
 a föld tavaszi sóhaja a nő
 combja végtelen vagon sor
 ötszáz éve vakvágányon csikorog
 bomloka forró hold
 baja szerelembínár
 halántéka liktető bakatemető
 egy megkésett krúdy és egy elvarázsolt
 vonagló lány padja egy időtlenné őszült temetőben
 ajkán szájában úzóban fuldokló jövőm
 zuhanás a kabátok barlangjába
 üvöltés a boldogságtól kába metrálólagútban
 a nő az itt
 a most
 az ezt
 az így
 az azért
 verona gyászkörmű kiskorú nagyasszonya
 szem fül orr nyelv ujj sóvár büszke rabszolgája
 kőkor emléke
 taníthatatlan balett

(ön azon kevesek egyike
 aki most szikra jános rothadtan párálló széttárt pávafarok
 című versével van elfoglalva
 ahelyett hogy saját kínjaival törődne
 ön most az én versemmel bajlódik
 amely meglehetősen érthetetlen a múlt ismerete nélkül
 ezért önre bízom rátartó reménnyel a továbbiakat)

dicsőség a magasságban
 a mindenség rozsdás aranyzanérjai nyikorognak zengenek
 fény fény
 andrej rubljov első szava
 az emberhang néma diadala
 s egy kicsi nyírcemete a szőlők közt pátkán a pince előtt
 ó nő
 ó szél
 ó tornádó utáni ózon a lélek hörgőiben

a nő szája ezüst nyál a robbanás pillanatában
homokdűnék ügetése az agyvelő mozivásznán
ahol egyetlen szöcske is távlat
mert a jegenyenyár tornya az emberrel mint mindenséggel arányos
belekábulsz egy térdbe
egy visszeres csámpás lábba
s nem maradsz a teremtésben ujjszálegyedül
ilyen a nő nem ilyen
milyen
nevezd meg vér rév
anagramma-ligetek a magyar nyelv önfelelt őserdejében
csak önmagát verheti vissza
vak tükrök a nő
báj báj izom-boa krokodil-agy
óceánjárót rozsdává maró só
ondó-bűvölő démon
bosszú fényes erdőfűszál
a nő bölényroham a két óceán között
kierkegaard az első az utolsó gondolkodó filozófus filozófiája

tudom hogy más ma a költészet más lenne
de az nem az
tudom falusi marci de én így vagyok
másként pedig tőkmindegy mert
a nő költemény
s persze még a
„...felmosás, főzés, anyagiak.
Haragszol egy lány fara miatt...”
fura mi e faramia-baramia
bizony a lány fara miatt
jönnek majd az anyagiak
de én így vagyok líri
líra kuss
a nő a lét kulcslyuka
tekints be a betekincs-kocsmába
ahol a túlélés centijeit decijeit litereit porciózzák aranyáron
és halálos biztonsággal a város vendéglátóipari gyilkosai
ó szerelmem véres grottám
vérüregem
mézüregem
ahogy sáros talpad törlöd a fűbe zápor után
míg kisfiunk a szobában szájmuzsikál
múltunk jövőnk szájmuzsikál

*hiába ítétek balálra büfék bivatalok üvegfestő műhelyek
 te vagy a nő te vagy
 „Anna örök, mert Annát én szerettem!”
 sokra mész velem
 anyám utolsó nyugdíja
 lapáttól csákánytól ormótlan tenyerem
 te nő
 viszem haza a rég elköltött ócska pár forintot
 mert tíz évre kiverte szánkból a kenyeret
 pár parazita barát
 ilyen a nő nem ilyen
 pórászburok a férfi nyakán
 szélerőműű szívverőműű az infarktus rövidzárlatos hajnalán
 a nő azértis
 soba soba*

MENNEK A VÉNEK
 JÖNNEK AZ ÚJAK

*minden valamire való nő egy új táltos édesanyja
 mire való mire
 soba sírhant soba féreg soba keménytojás koppanása
 az éhség sóvár hallójáratában
 soba nincs
 soba koplalástól zsugorodó dióagyvelő
 a nő a van
 s vakbit hogy nem mindegyik ugyanolyan
 de bizony igen
 hogy nem mindegyik azonos
 s fölfakad egy lábikra egy körömágy láttán is a szerelem
 mert mindig lesz egy legkülönb
 hogy legkülönb lebess
 legyen kiért megdögleni
 megmászni a mélyföldet a holdat
 várni rá órákig évszázadokig az ősrobbanás óta
 (mi volt az ősrobbanás előtt?)
 megágyazni csitítani a kislányt a kisleányt
 jön a mama jön jön
 megjön nemsokára
 pedig tudod hogy ma sem ér haza
 mert nem tud
 s mert szeret elidőzni otthon lenni minden délkörön
 a nő a szerelem munkatárgya*

gyönyörhomokóra
erdőillat pörkölt kávé
hangjának is illata van
rózsepattogás a tarkó alatt
oboaemlék az éjféli zeneiskolában
sósó andrás áriája
aki a hatvanas években a dunára ácsolt barasztin szálkás deszkacsónakot
ó nő
a nő dal
dalmövény
fájdalom leándere
hazugság hárfabúrsora
mire jó mit is ér mit érek nélküle vele
hogy feledje semmiségét rútságát és hitványságát
s a fénysebességgel belénk robbanó halált
tejkaramella
gyöngyvirág
nem ilyen a nő nekem ilyen júliusban
a nő zsákutca
örök lány öröm-lány
édes zsákutcalány

C

kincs
ha kincse edzi magát
a legdrágább sejtek génbankja a férfi
a férfi férfi
hajlíthatatlan gerinc vagy ágyi poloska
átörökíti kilátástalan fáját
nem köp anyja tenyerébe
nem sújt apja a múlt tarkójára
megtörhetetlen gránit andezit
török
akarat bit fogzománc
erekció a bomlás szelíd éjszakáján
a férfi a nő grottájában születik
amikor gyémántot pattint a vénusz homlokából a képzelet
„Az embernek, mikor már
végleg ki van csinálva,
szemebe gyűlik minden kincse”,
írja bohúmil brabal a szépséges poldiban

a férfi gorillasikoly az éden fénykapujában
 boldog fekete lyuk
 a káosz szívébe ütött érthetetlen mosolyszilánk
 végig az alföldön dózsa rongyhadserege
 petőfi első csókja
 petrovics böllérbárd-sújtása
 minden férfi brúz mária sanyikája
 a férfi költő
 kempelen farkas bolyai jános
 vagy adják-veszik futballista tévécsillag
 megasztár
 bankzsonglőr tulok hamis igehirdető
 a férfi teremt
 vagy elevenen az abortáltak közé temettetik
 donkibóté aki tudja
 lotyó minden dulszinea legkivált az ő jelöltje
 mégis mégis talán
 mégse
 százévente akad egy-két ősi
 túnt szerelmet földidéző
 nő
 gyilkos nyílhegy acéldzsida
 a férfi mindenk előtt hímvesző
 célt keres a nő méhében
 s a végtelenbe lövi magát
 noha sem cél
 sem születés
 sem halál
 sem végtelen

MENNEK A VÉNEK
 JÖNNEK AZ ÚJAK
 MENNEK A VÉNEK

(ön változatlanul szikra jános rothadtan párálló széttárt pávafarok
 című költeményét követi
 abelyett hogy saját savanyú gondjaival foglalkozna
 ön még mindig az én versemet olvassa vagy hallgatja
 amely értelmezhetetlen a múlt pontos ismerete nélkül
 ezért ön bízom tisztelettel a reményteljes következményeket)

a férfi kényszer
 zsarnok gének eszköze

a legkiszolgáltatottabb minden balandó közül
udvarlásra üzekedésre kényszerített ostoba
muszáj a tengely körül forogni
valameddig lélegezhet
valameddig befogadja befogja a nő
köldökbombatölsér
cetszőkőkút
makk-lüktetés a vulva bústölsérében
a férfi dacból születik balassi kardbegyén
ady endre nem létező fölkiáltójeléből
de
mi
nem
ők
vagyunk
urak hölgyek
dévadászik szélhámos plébánosok multiproletárok
mert helyünkre mások ültek
isten trónján ortega tömegmajma
hamvas béla plázacsőcseléke
mind
mind művész bűvész
s egyéb lószaporító szervre hajazó pimasz
s bezsebeli blöffje után a nagy lóvét
a lét
megveszi a
ellopja a bányákat a nőket
az írószöveget és a dohányföldeket
mert ő a művész
a nagy bűvész
elkornyikált néhány dalocskát
összepaksmagolt pár vásznat
megszarolta anyját
ki mást persze ő volt kéznél
édesanyját legelőszőr
bankot alapít vagy
pártot berhel a tabókból
a közbelyköszőrűk tudományos sufniijában
éljen ő a senki
a nyakkendős falkavezér
a liberofasiszta parazita-filozófus
nem biztos hogy közös gibbontól származunk
gyilkosaim

a valódi a föld alá
 varsó alá vonul vagy egy benzinespalackba
 nem ír
 nem fest
 nem beszél
 nem gondol
 rongyoso
 dik
 lázároso
 dik
 csontvázaso
 dik
 s megdöglik ha élni akar –
 búzódjunk közelebb a vershez
 e költeményben vár még pár hold végtelen
 eladott tengered
 ellopott elkopott homokalfölded bácsalmásod vár
 a férfi nem sír
 a férfi sír
 lélegző sírhant a melle
 az emberiség összes halottja belefér
 minden nemecekernő belefér
 de egyetlen gerébnek is szűk a hely
 a férfi emlék tanú
 ezrek ellen is ha kell
 amikor egy szolid
 szelíd magyartanár beszél
 egy falusi katedrán áll s beszél
 míg a fekete zongorába belezümmög egy bársonydarázs
 és ady úr béklyóba vert meddő dübe áttöri az ablaküveget
 s a kamaszok pár év múlva mégis kádár katonái
 a magyar fiúk mégis csauseszku
 titó
 brezsnyev
 gusztáv huszák katonái
 és néma a férfi néma
 míg hazugsággal tömik be az igazak száját
 vaksüket
 míg kubaszov vagy csárlsz simonyi
 úrhajója söpör át a legyalult kádár-medence fölött
 a férfi az egynemű lét aranykora utáni honvágy
 akkor még nem született meg a szél
 jární tudtak a fák

s fehéret szartak a marsról elűzött gonosztevők
szűrő szívedhez kapsz
én halok meg mégis

D

kétmillió ötmillió tízmillió akárbány pária éhhalála
a kelet-európai síkság bolsevista ösdüében
frissen töltött csecsemőkolbásszal hadonászó kannibál apák
gyerekhústól zsíros szájak fogatlan inycsattogása
a férfi
az ausztrálopitekusztól a dögevő huszonegyedik századig
rabok fasza
papok fasza mered a
korhad a
reverenda a daróc alól a vágy cellaőrült éveiből évtizedeiből
a férfi nagy imre miniszterelnök
utolsó kiokádott vacsorája a bitófu alatt
káin folyékony epeköve
keselyűnyak-egyedülség
kőgömb
nem tud kipréselődni
garcía marquez és hajnóczy péter burjánzó agyában
fogant robbanótöltet a férfi egy aberrált tábornok végbelében
ó
akik
csak
karácsonykor csokolóznak
háborodottak vigyorral szétkent taknya arcomon
a leütött test fetrengése
tarkókoppánásom az örs vezér téren
a szenilis főváros betonbonctermeiben mikor egy
„szomorú büszke néma nő”
verskönyvét vittem a táskámban még olvasatlanul szívemben baza
hogy föltámadjak talán általa
a férfi a föld sátánlelke
fekete só
fuldokló tüdő
szépbalomtól szarhalomig
végtermékkel töltött hurkabel
tízezer éves üvöltés
kányafő kötele konyakja kolozsvár fölött

kőbunkó
 ábrahám igenis lesújtó pengéje
 kínzástól kiugró szemgolyó
 sztálin gombás hüvelykujja
 rákosi kopasz mosolya
 a férfi recsk
 csigolyareccsenés
 püspökkáromkodás
 a férfi a pápa báromlábú törvénytelen lánya
 aki egy rühes fehérmájú római
 telavivi kecske részeg méhében fogant

(ön még mindig szikra jános rothadtan párálló széttárt pávafarok
 című versével van elfoglalva
 pedig saját megoldatlan gondjai is halaszthatatlanok
 ön még mindig rothadtan párálló széttárt pávafarok
 című költeményemet böngészi
 s elcsügged mert meglehetősen érthetetlen e dalocska a múlt pontos ismerete nélkül
 ezért önre bízom a következményeket)

a férfi úr
 mansfeld péter tizenharmadik születésnapján
 katólián húszezer lengyel katonatisztje
 imaszó az utolsó prágai rabbi csuklóján
 csatornaváros
 varsó kloáka maximája
 a férfi pilinszky kutyasétáltató unokaöccsének kretén júdáslelkendezése
 nagy rakás részeg zokni a májusi fűben
 amelybe gyanútlan belegázoltam tegnap az óvoda előtt a vörösfenyőnél
 egy félbütykőre bízott bátyai kántor delíriumos délelőttje a férfi
 mellényzsebében barátom asztalosmester apjának utolsó egyháziadó-forintjaival
 szájában tántorgó fogsírkövek
 a férfi egy csontsovány cigarettázó költő
 cseresznyepálinka-maszokban sábeszdekliben
 égbe fűrt kút a férfi
 öngyilkos zsellérlányok lebegnek rideg felbőszítve
 világegyetem birkája
 doktor kerge
 a percenként föltalált spanyolviasz nobel-díjas nagydoktora
 ó
 akik csak karácsonykor csókolóznak ó
 a férfi
 a kárpátok géniusának négyelemis professzorfelesége

*a férfi a legostobább nő
részeg zokni
csak arra jó hogy széttegy
amit nem kellene soha széjjeltennie
beledöglött a világ
istenem
bány ismeretlen sosem ismert földbe döngölt fényes civilizáció
a férfi buzi
a gémbeteg filmpoéta
legutolsó tengerparti útja gyilkosával róma közelében
bérszerelem önszerelem
mamma róma
ó
friuli gyöngye
tápiószecső esztergom illés utca egykéje özvegye
édesanyám*

MENNEK A VÉNEK
JÖNNEK AZ ÚJAK
MENNEK A VÉNEK
JÖNNEK AZ ÚJAK

*a férfi százezer kisfröccs a májrák bordójából
szigorúan a fináncok által hitelesített kannás borok fajtájából na ná
mezítlábas nikotinrúd szervác józsef szájszögletén
aki csontjőzanul küldte el már korábban a picsába
az összes dilettantó belpesti és belbudai klepa füllő belbulye rímfaragót
s nem azért mert elszívták előle az alanyi jogon járó ájert
hanem mert nem tették föl az utolsó aduászra
míszerint a költészetre
sanda kis életüket
akkor pedig minek mondd kinek
a férfi a nő nevezetű domesztikálhatatlan macska
bühyegyerek-hódolója
fölláll a pénisze minden dorombolástól
a férfi rab
vagy levágja vagy szűz marad
ha nem akar a tenyészet moslékos vödörbe esni
minden vályú
döghús odvas velőcsont kíméletlen szorgos szürcsölője
a gyöngét a gügyét félrerúgja
a minőségi kollégákat
mert*

a férfi gátlástalan tisztátalan disznó
 hiába van mások szerint több esze a majoménál
 a disznó magyar
 a mohamedán disznó is magyar
 a majom magyar
 europér
 nemzetközi globális tömegállat
 túlélő tetű csótány
 csótányérnyaló
 a férfi burok
 a teremtés ősfája alatt álldogáló
 bamba nyüzsgő hájas lomba faj
 burok a lét dagadt nyakán
 anyját hágja
 apja gyomrából kivájja a kenyeret
 kitépi szeretője méhéből tulajdon fiát

E

mióta élek
 a reménytelen várakozás szívében ülök
 az égei-tenger partján
 a bácsalmási bérház hajópadlós konyhájában
 egy megírhatatlan vers
 a lét üres szívében ülök
 pókegyedül

(részeg zokni részeg zokni a férfinő
 de ön e percben szikra jános rothadtan párálló széttárt pávafarok
 című költeményét olvassa elhalasztva megoldhatatlan gondjai tisztázását
 jöllehet érthetetlen e versben sok minden a múlt ismerete híján
 de a döntés az öné
 s míg én egy halotti tor utolsó pogácsáját rágicsálom
 szikra jános sorsa már az ön kezében van
 cselekedjen belátása szerint
 hogy ne maradjon a hétmilliárd szerencsétlen között egyedül)

föl hát
 ha férfi vagy voltál leszel
 többet ér egy hó-rukk a szent péter téri pápai prédikációnál
 az ember ember
 ember vagy

nem férfi nem nő
egyetemes üvöltés a süket semmiben
kíváncsi zabáló ürítő kurkászó vacak kis büdös selyemmajom
az ember méhszájra forrott makk
makkra forrt méhszáj
szívja magába mobón a létet az utánzott megújulást
vízszintes hó-tornádó
spermarobbanás a méhben
olyan
fölkap a forgószelet egy százéves diófát
a páskomban s egy gyanútlan házőrző kutyát
föl hát
gazdátlan egymásból kiűzött emberpár
ez ma a pápai pátkai szentbeszéd
édesem árvám egyetemes szajhám
ne fájj
nem kellünk senkinek nekünk sem senki
idegen magamnak is
gyanakszom magamra félek az agyamtól
mikor lesz vége
nem tudom mit követek el még magam ellen
mit teszek mit tennék tegnap a holnapért
nem tudhatom hol rúgod le részeg zoknid
zsákutcalány
melyik minőségemben érkezel hozzám szerelem
bátrál az ember a jövőbe
megfordulni képtelen
bámulja szótlán a múltat
ha látná
így gondol előre háta mögé
szárnya alá dugott fejjel képmutatóan tollászkodik
mint a gólyák akik tavaly az ébínség miatt
kilökték az oszlopfészekből már tollas fiaikat
bátrál az ember a hóhér jövőbe
s úgy tesz mintha nem lenne már nemzedékek óta
hadiállapot

MENNEK A VÉNEK
 JÖNNEK AZ ÚJAK
 MENNEK A VÉNEK
 JÖNNEK AZ ÚJAK
 MENNEK A RÉGI
 JÖNNEK AZ ÚJ HÜLYÉK

*bátrál a jövőbe
 s valódi hőbérok markában roppan
 ó persze többnyire jelképesen csak
 megfordíthatatlan nyakcsigolyája
 trappol az idő
 és lófejű lényem mögött
 a bakon egy idéetlen testvérpár vibog
 melyik én ábel melyik én káin
 s nem tudni ma sem hogy mikor vedlenek
 vajjon vedlenek-e idén is a marosbegyi sólymok
 gyanakszom magamra
 lehet hogy merilin monró vagyok
 „Ma 85 éve született Marilyn Monroe amerikai színésznő. Anyai ágon főként
 elmebajosokból állt a család...”
 és ennyi éppen elég
 elég
 sejtembe égetem
 húsommal étetem ezt a verset
 költeménnyé rostálom ezeket a
 szemétcső-áradatban fuldokló kis drága bétköznapokat
 vagy kétszemélyes banyaháton átcsattogok belső-áziába
 keserű lesznek ott is
 de miért a hazámban legyek életbosszig boldogtalan
 tárt karokkal vár a mongol semmi
 ezer jurta vár reám
 neked minden jurtád süket
 várj reám s én elmegyek
 mint a felhők
 a levágott lábak
 a vándor vulkánbegyek
 legyetek létezők
 lengjetelek lobogiatok lélegezetelek
 van még pár napotok s netán
 ami ugyanannyi
 néhány évezredek*

*egy részeg zokni fúrja magát csoffadtan az éj patkánybelébe
pedig hajnal van
hallgassátok olvassátok tehát léka gézát*

*„Alszik a föld.
Álma mély.
Keríti a
Hold-karéj.*

*S mint kígyózó
almahéj,
földre hull a
barna éj.”*

*hajnal van pedig
a lélekbe kódolt bioterv szerint
most születik a remény
mennek a vének
jönnek az újak
mennek a régi jönnek az új bülyék
fölsértett csuklómból
a te véred vérzik
szűrő szívedhez kapsz
én halok meg mégis*

* * *

*egy részeg zokni fúrta magát az éj patkánybelébe
egy részeg zokni énekelt büdösen gyönyörűen diadalmasan
míg szikra jános rothadtan párálló széttárt pávafarok
című költeményével enyhítették néhányan pókmagányukat
kik eddig is el-eltoltak így vagy úgy
és immáron nélkülem is boldogulnak ezután*